

хубаво вѣтрило.

За всичко може да се разкаже, всичко да се опише, но за хубостѣта на куклата нѣма думи. Цѣлъ часъ Елка стои до витрината. Гледаше въ захласъ нейнитѣ сини очи, чернитѣ ѝ коси, розовитѣ странички и тая малка устица, която едва не ѝ проговори: „Вземи ме! И азъ те обичамъ!“ Но Елка не можеше да я вземе, защото тя бѣше умно и добро дете, но много бедно, а на роклятана куклата бѣше закаченъ надписъ „100 лева“. Никога, никога Елка не е имала сто лева, нито пъкъ можеше да помисли, че ще ги има нѣкога. Какъ? Отъ кжде?

И за това тя всѣки день минаваше по четири пѣти покрай витрината, спираше се, мълчаливо поздравяваше своята кукла и дори нѣкой пѣтъ ѝ пришепваше безъ да я чуе нѣкой:

— Какъ прекара нощѣта, мила? Не ти ли бѣше студено? Снощи паднаха снѣжинки отъ небето. Мама се върна примръзнала отъ работа. Охъ, колко

ни бѣше студено! А ти, кукличко, отъ какво си направена? Ти навѣрно не усѣщашъ студа?

Елка се хранѣше въ трапезарията на училището и винаги на обѣдъ имаше топла храна, затова, когато следъ обѣдъ се спираше предъ витрината, казваше на кукличката си:

— Ти, моя хубава, царкиньо, не знаешъ, какъ те жаля азъ!

Животѣтъ е тъй хубавъ навънъ, а ти си затворена въ твоята витрина. Ти си сжщинска затворница! Ахъ, какви хубави пързалки има сега! Ако бихъ могла да те освобода отъ твоя затворъ, непременно ще те науча да се пързаяшъ, ще те раз-

хождамъ въ градината и ще те окичасъ най-благоуханни цвѣта.

Дали Елка гласно изговаряше тия думи, или нейното често спиране предъ витрината направи впечатление на продавача въ магазина, но единъ пѣтъ, когато Елка бѣше се изправила предъ витрината и въ захласъ гледаше кукличката, нѣкой силно я дръпна за рж-